

[Alfred Kristensen.]

eneste rigtige, og jeg vil bede Ministeren om, hvis det er gør ligt, paa et saa tidligt Tidspunkt som muligt at meddele Offentligheden de principielle Retningslinier, som skal nedfældes i den endelige Ordning. Jeg tror nemlig, at det vil kunne være vejledende for Mindretallets Medlemmer og maaske ogsaa virke fremmende for deres Beslutning om allerede nu at indmelde deres Børn i de danske Kommuneskoler. Vi dernede ser gerne og vil medvirke til, at Besættelsestidens Gnidninger snarest muligt bringes til endeligt Ophør.

Angaaende Lovforslagets enkelte Paragraffer vil jeg gerne fremsætte nogle Bemærkninger. Jeg er glad for den Tilføjelse, der er sket til § 2, Stk. 1, hvorefter Undervisningsministeren efter Indstilling af Skoledirektionen og de lokale Myndigheder kan tillade en anden Ordning end den, der som Hovedregel er fastsat med Hensyn til Oprettelse af Særklasser, idet der ved en Overgangsordning, hvor der som her er Tale om en meget kort Frist, maa være nogen Smidighed til Stede, hvis Loven overhovedet skal faa nogen Betydning.

Jeg er ikke klar over, om § 2 faktisk ophæver de Bestemmelser, der gælder i Henhold til den særlige sønderjyske Lovgivning om de kommunale Mindretalsskoler. Der er intet nævnt derom, men jeg gaar ud fra, at man maa opfatte det saaledes, at de Bestemmelser, som indeholdes i den sidst vedtagne Lov af 1939 — oprindelig 1933 —, er ophævet ved det foreliggende Lovforslags § 2. Der synes dog at være nogen Uklarhed paa dette Omraade.

I § 6 staar der om Tilsynet med de private Skoler, at dette skal føres af Skolekommissionerne; det vil sige, der staar ikke udtrykkeligt „private Skoler“, der staar „de i nærværende Lov omhandlede Skoler“, og det er jo baade Privatskolerne og Særklasserne, idet Særklasserne maa betragtes som Skoler i denne Forbindelse. Men hvis det skal opfattes saadan, kan jeg ikke se rettere, end at man saa faar to Tilsynsmyndigheder: baade Skolekommissionerne i Henhold til § 6 og Skolenævnene, som vi har i Henhold til den bestaaende Ordning, altsaa de tyske Skolenævn ved de tysk-sprogede Afdelinger, hvis Beføjelser med Hensyn til Skolens interne Forhold bestaar i at føre Tilsyn med den daglige Undervisning m. v. For mig er det uklart, hvorvidt de tyske Skolenævns Beføjelse faktisk bliver ophævet ved nærværende Lov; jeg gaar ud fra, det er Mening, men vil gerne have

det bekræftet af den højtærede Undervisningsminister.

Til Spørgsmaalet om Undervisning i Privatskoler i Henhold til § 5 vil jeg gerne knytte et Par Bemærkninger, foranlediget af, at en af Ordførerne i Folketinget fremhævede, at denne Paragraf og Reglerne om Tilsynet nærmest maa betragtes som en Undtagelseslovgivning over for Mindretallet. Jeg kan ikke tiltræde en saadan Tankegang; der skulde ikke være nogen Anledning til Undtagelseslovgivning, og jeg tror ogsaa, de fleste vil give mig Ret i, at det er der aldeles ikke Tale om her, men kun om et skærpet Tilsyn, som Forholdene i meget høj Grad har nødvendiggjort. Jeg synes for øvrigt, at saaledes som hele Privatskoleundervisningen ved de tyske Skoler i Sønderjylland har udviklet sig gennem Aarene, er der tværtimod fra dansk Side udvist en ganske enestaende Tolerance. Man har paa en Maade, som næsten er utrolig, set velvilligt paa disse Skolers Virksomhed paa Trods af, at vi ingen Steder har Lovhjemmel for Oprettelse af private Skoler med tysk eller andet fremmed Undervisningssprog. Vor Privatskolelovgivning i Sønderjylland for de tyske Privatskolers Vedkommende hviler jo paa den almindelige Lov om Privatskoler, gældende for hele Landet, saaledes som den blev vedtaget for snart Hundrede Aar siden, sidst revideret i 1919 med de da afgørende Ændringer. Derimod har vi en meget klar Bestemmelse i vor nuværende Folkeskolelovs § 45, som slaar fast, at i enhver Privatskole — hvilket ogsaa maa gælde for de tyske Privatskoler — skal der gives en Undervisning, der kan staa Maal med, hvad der almindeligt kræves i Folkeskolen. I en lang Aarrække har vi imidlertid set bort fra, at noget saadant ikke er sket i de tyske Privatskoler, og at det nu skal ske, maa være et Krav, som man paa ingen Maade kan vige fra. Det maa være saaledes, at enhver, der bliver dansk Statsborger, ogsaa skal have en Skoleundervisning, som sikrer ham et rimeligt Grundlag for at følge med i alle de almindelige Forhold, som Livet efterhaanden bringer ham ind i. Det har ikke været Tilfældet hidtil, fordi vi paa dette Omraade har ført en meget, meget svag Politik.

Det er nogle af mine væsentligste Anker, og jeg saa gerne, om den højtærede Undervisningsminister vilde komme ind paa, om det skal opfattes paa den Maade, jeg har gjort det.

Jeg vil endvidere ganske kort omtale nogle af de Bemærkninger og Bilag, der